

Farní vánoce

... nechuť k pravidelné účasti a k členství v pevných skupinách se projevuje velmi silně i v životě církve. Společným jmenovatelem tohoto trendu je nechuť vázat se na nějakou strukturu a vzít na sebe povinnost, pravidelně se zúčastňovat společných akcí - ať už jde o schůzi farní rady, nebo o zkoušku amatérského divadla. Na ústupu je i doba rozkvětu malých společenství. Lidé se chovají vůči církvi tak jako jinde v běžném životě. Pokud jde člověk na nákup do supermarketu, nikdo od něj přece nevyžaduje, aby přišel přesně za týden ve stejnou hodinu **Církev uprostřed velkoměsta, AD 12/2002**

Vánoce... Budeme uklízet, péct, běhat po obchodech, strojit stromečky a balit dárky. Dárky pro naše nejbližší, kterým tak chceme říct, že přes všechna ta nedorozumění, spěch, únavu a možná i hádky je pořád máme rádi a moc bychom chtěli zase ... znovu ... a - s Boží pomocí i lépe ... Náš kostel se zaplní více než jindy a lidé budou více sváteční. Možná i ta podání ruky budou více upřímná. Chrámem se rozezná mohutné slavnostní Narodil se Kristus Pán a nás zaplaví jakási euforie, příjemné mrazení a možná se budeme cítit jako ti dávní první křesťané:

Obec věřících měla jedno srdce a jednu duši. Nikdo neříkal o ničem, že je to jeho vlastní, všechno měli společné. A tak nikdo u nich nežil v nouzi. (NZ, Skutky apoštolů).

Naše pohledy budou klouzat od postav v betlémě k točícím se hvězdám a barevným světýlkům na smůlou a jehličím vonících stromcích. Nejspíš pak sklouznou dolů a možná spatří i pod nimi vánoční dárky.

Dárky darované farnosti - tj. nám všem. Darované těmi, kteří vědí, že Bůh nám dal na tomto světě čas, čas mezi narozením a smrtí, a na nás je, kolik z něj dokážeme dát.

Bude tam jistě malý, ale nesmírně těžký balíček utrpení a modliteb, protože ty vždycky hodně váží a bývají málo vidět. Také tam bude smeták, hadr a kbelík jako dar těch, kteří nám kostel na tuto slavnost uklidili. Nejspíš tam bude také balíček snahy těch, kteří se pokoušejí udržet při životě faru v Cizkrajově. Balíček univerzálního prášku pak připomene stále čisté, doběla vyprané kostelní prádlo a několik volně pohozených not zpěváky a varhaníky v našem kostele. A ještě mnoho dalších balíčků tam bude a ne každý mnohý z nich uvidí. Ale ten pocit, když zahlédnete ten svůj ...

Přeji nám všem, abychom pod vánočním stromkem uviděli i ten svůj balíček. A farnosti pak, aby pro ni neplatila slova z úryvku z časopisu AD.

Karel Kašpárek

Setkání

Bystrc, 4. neděle adventní 2002

Jakub Deml

Pout na Svatou Horu

To bylo po třetí neděli adventní. V kvatemburu se obvykle někam putovalo. V domku za vsí bylo veselo. Veselo tam bylo vždy, tentokrát ještě s jakýmsi očekáváním. Pout není jen cesta. Také se neřekne: Teď půjdeme, a jde se. Taková věc se připravuje v duši, jak v přírodě se připravuje déšť, anebo slunné počasí. Co je a může člověk sám od sebe? Kterého jsi, Panno, z Ducha Svatého počala. Takové jest první tajemství poutníkovy. Nemáme se nikdy ani nohou, ani rukama, ani hlavou, ani srdcem vydati na cestu, aniž jsme se pomodlili tento desátek radostného růžence. Neboť pout, dobře uvážená a k cíli vedoucí, jest počtetím radosti. Zvěstování andělské ji předchází. Víme, kam jdeme, proto hned na začátku všechno přijímáme: Staniž se mi!

A tak jsme vyšli z domu, jak už jsem řekl, v kvatemburu adventním.

Jak jsme putovali

Sněhu bylo po kolena, ale to nás právě těšilo, ze všeho mluvila blízkost Vánoc. Šli jsme vysokými smrkovými lesy, stranou vesnic, daleko od lidí a stále do větší tmy. Zpívali jsme litanie a mariánské písně, a mně se zdálo, že ty lesy přistupují blíže, aby lépe slyšely, že si to pochvalují, ba že nás do-

provázejí, jako děti doprovázejí hudebníky, jistě se jim to líbí, poněvadž cítí, že tak daleko z nich couvají démonové, kam až dolétá náš hlas a chvála Panny panen. Bylo mně velmi jasno, že modlitbou růžence a tou svatou melodií očistíme krajinu, že ji měníme v ráj, že jí vracíme původní krásu a lehkost, a že ta země, ty stromy, sníh, mlha, ty pařezy, led a mechy nám děkují, že jsme je osvobodili, neboť byly v zakletí, takže nemohly promluvit, nyní však ožily a radují se, že nás doprovázejí do Betléma a že s námi mohou chválit Toho, jenž je pro sebe stvořil. A také jsem rozuměl, jak i tyto bytosti trpí a ztrácejí na své sličnosti, když se komolí a když se jich ke zlému zneužívá. Jednou jsem zřetelně viděl, jak se borovice křčily k zemi a do sebe choulily hrůzou, když musely slyšet kletby a rouhání. Rouháním a klením také kůň a kráva trpí mnohem více nežli holí a bičem, ač jsou jenom dobytčata - cognovit bos possessorem suum - proto volek a osel i při tom nedostatku a zimním chladu byli u jeslí tak šťastni, že slýchali jen svaté hovory a viděli jen obličej vyzařující mírnost, klanění a lásku. Myslím tedy, že ti, kteří mají doma psa, kočku, vepře, drůbež, starého člověka nebo nemocnou osobu, aspoň v době adventní, anebo v kvatembu jarním by si měli před oči srdce svého postavit a zbožně i kajícím porozjímat onen čtvrtý verš ze sedmačticáté kapitoly Genese: *Vidouce pak bratři jeho, že by od otce více než ostatní synové milován byl, nenáviděli jej a nemohli s ním ničeho pokojně mluvit.* V některých domech opravdu se zdá, že pes mluví a hospodář štěká.

I šli jsme tak několik hodin lesem a jak jsme vyšli z lesa, z dálky prolesklo světlo. Také si myslím, že i ten paprsek se raduje, proráží-li tmu, jenže ani to není bez bolesti. Nejhorší je čas před půlnocí, kdy tma pořád houstne a zabírá zemi, není-li hvězd. Hvězdy probodávají tmu. Ony čistí noční oblohu pro bosou nohu Neposkvřené, která touží zjevit se světu skrze svého Syna, v němž je život, a život je světlem lidí, a světlo v temnotách svítí, a tmy ho neobsáhly. Srdce světla ustavičně bije, ale svět ho neslyší a aby ho neslyšel, hlomozí a řeční a hraje a zpívá, také uši si zacpává, obličej odvrací, a to je bolest světla.

Ohlédnutí

Na sklonku roku se často bilancuje. Dovolte tedy ještě několik slov, která doplní článek v říjnovém Setkání *Komu patří Cizkrajov.*

Po odchodu p. kaplana Šmýda vznikl velký otazník: *co dál s Cizkrajovem?* Toto místo, které nám slouží již sedmý rok, nelze opustit jenom proto, že odešlo kus jeho duše, správce a údržbář - to vše v jedné osobě. A tak po dohodě s panem farářem jsme na týdně farnosti dali hlavy dohromady. Po zvážení všech možností vznikla skupinka lidí, kteří si vzali na starost technické a finanční záležitosti fary - prozatím na 1 rok. Organizaci a koordinaci akcí zajišťují Bečičkovi, finance má na starosti Z. Michalec a technické záležitosti J. Peš-

Milí farníci, Vaše krásné dary jenom potvrzují slova o tom, že *nikdo nedělá větší chybu než ten, kdo nedělá nic v domnění, že to málo, co udělat může, je bezvýznamné* (E. Burke). Díky Vám se dobrá věc podařila.

Šárka, Eva a Jana Pálkovi

Ze života farnosti

V pátek 4. října po večerní mši uspořádal pan František Zajíček besedu o pěší pouti na Velehrad, jíž se sám zúčastnil.

2. ročník farního turnaje v tenise se konal 19. října. Turnaje se zúčastnilo 8 hráčů celkově, dvouhru hrálo 7 hráčů. Vítězství si letos připsal Miroslav Král, ve čtyřhře zvítězila dvojice Jašek - Král.

Hudební večer nazvaný "Pocta sv. Cecílii" jsme letos prožívali v Arše přímo v den svátku této patronky - 22. listopadu. Program začal požehnáním hudebních nástrojů, poté následoval koncert hudebníků z naší farnosti.

V sobotu 23. listopadu se v Arše sešly zájemkyně o malování na hedvábí. Kurs této výtvarné techniky pro ně uspořádalo OS Bárka.

Ve čtvrtek 28. listopadu jsme si připomněli 8. výročí požehnání Archy. Pozvání ke společnému slavení mše svaté přijal otec Pavel Kafka, který v naší farnosti před dvěma lety působil jako jáhen.

Jako každý rok, i letos jsme se v sobotu před první nedělí adventní sešli navečer v Arše k žehnání adventních věnců.

Mikuláš přišel do Archy v pátek 6. prosince po dětské mši svaté.

Sbírku šatstva a věcí pro humanitární účely uspořádala naše farní charita 7. prosince na farním dvoře.

Z vody a z Ducha svatého se narodili:

- 29. 9. Ludmila Anna Staňková
- 6. 10. Kristýna Zdeňka Valoušková
- 27. 10. Kristýna Anna Gábová
- 27. 10. Lenka Jana Eva Librová
- 10. 11. Martin Jan Švejnoha
- 10. 11. Eva Edita Švejnohová
- 17. 11. Vojtěch Jan Pařízek
- 24. 11. Veronika Čechová
- 1. 12. Michaela Berkyová

Věrnou lásku si přisahal:

- 5. 10. Mgr. Ladislav Dvořák
a Mgr. Jana Fialová

V naději společenství Božího lidu se s námi rozloučili:

- 21. 10. Hedvika Havránková
- 15. 11. Rozálie Wendová
- 5. 12. Zdenka Ciemalová

Vzpomínka na tetu Jiřinku

Pod tímto jménem ji znávali rodiče, jejichž děti ještě za reálného socialismu připravovala k 1. svatému přijímání nebo dále vzdělávala v náboženství. Schůzky probíhaly po skupinkách v různých bytech a byly příležitostí nejen pro děti, ale i pro dospělé, aby se navzájem více poznali a navázali přátelství.

Teta Jiřinka, tak se vždy ohlašovala, přicházela s neopakovatelným úsměvem a radostnou náladou. I když ji trápily různé neduhy, dokázala nás všechny povzbuzovat a potěšit. Později, kdy se začaly věci zvolna měnit, přicházela už v šatu sester cyrilek a poznávali jsme ji i pod řeholním jménem sestry Ancilla. Jak výstižné! Ancilla značí v jazyce latinském služebnice a tou "teta Jiřinka" vždy byla. Svůj byt na ulici Kubíčkově časem vyměnila za vzdálenější dům na ul. Bílého poblíž sv. Augustína. Přestěhování však předcházela zevrubná přestavba domu, na níž se zase podílela jako jedna z hlavních organizátorek. Po dokončení domu jsme "tetu" vídali už méně, více času věnovala dětem v tamějším okolí. Bylo nám to líto, protože její pedagogické schopnosti a láska k dětem byla neopakovatelná. Vždy jsme obdivovali její velkorysý a vstřícný přístup ke všem lidem bez rozdílu.

Na začátku 90. let odešla sestra Ancilla do Krásné Lípy v severních Čechách. Psávala nám, že se nachází v "duchovním kamenolomu". Prožila tam několik let v péči o starší spolusestry a vyučováním náboženství. Získala si přátelství jednoho chlapce z dětského domova, který ji často

navštěvoval, i důvěru jedné učitelky, která při svém hledání víry našla velkorysý křesťanský příklad. Poslední léta prožívala na Velehradě. Měli jsme z toho radost, zase jsme ji mohli navštěvovat. Ačkoli jí zdraví už tolik nesloužilo, byla stále usměvavá a vlídná. Jako bychom byli spolu pořád, pamatovala si jména všech dětí, které mezitím pořádně povyroستly a získala si navíc i mladší, které ji znaly jen z vyprávění. Zpravidla každé exercicie na Velehradě zahrnovaly navíc návštěvu u sestry Ancilly. Mnozí ji chtěli pozdravit cestou na prázdniny, ale jim to nebylo dopřáno. Sestra Ancilla zemřela 27. května 2002 na Velehradě.

Cilka Planičková

Adopce na dálku

S radostí oznamujeme všem novopečeným adoptivním rodičům, že bystrcká farní rodina se rozrostla o tři indické děti. Díky Vám všem, Vaší láskyplné pomoci, budou moci chodit celý rok do školy desetiletý Avinash, osmiletý Ranganath a dívka, jejíž jméno se brzy dozvíme.

Zvláště děkujeme Vám, milé děti, za všechny Vaše krásně namalované pohlednice, kterých se sešlo téměř šest set a kterými jste tolik pomohly Vaším adoptivním sourozencům. Jakmile od nich dostaneme zprávu, budete si ji moci přečíst na nástěnce v kostele. Za inspiraci děkujeme blanenské farnosti.

ka a O. Kryzan. Pokud se tento způsob správy osvědčí, nic nebrání tomu, abychom se o toto místo starali a jej navštěvovali i další léta.

A co se zatím od léta podařilo? Ještě na týden farnosti se především naši mužové postarali o dovoz a uskladnění uhlí a dřeva, zasklívali okna, sekali metrovou trávu na zahradě a pomáhali místním řemeslníkům při opravě střechy nad stodolou. Na podzim byla za odborné asistence jednoho z našich farníků zacelena puklina na stěně fary, v listopadu nám stavební firma opravila hřeben střechy na hospodářské budově fary. Nesmíme zapomenout na 3 ochotné mládežníky, kteří už za pořádné zimy takřka dodělali mozaikovou podlahu v místnosti, která může příští léto sloužit jako další společenská místnost.

"A máme na to peníze?" dotáže se čtenář. Vzhledem k počtu akcí, které se o letošních prázdninách uskutečnily (cyklistický tábor, tři workshopy, týden farnosti, rekreace členů skupiny Litava) si na běžný provoz (elektřina, voda, vyčištění septiku i odvoz odpadu) a běžnou údržbu pro příští rok fara vydělala. Pro upřesnění - pro akce pořádané bystrckou farností stojí jeden nocleh 50,- Kč.

Pokud se najde dosti ochotných lidí, kteří se budou podílet na přípravě či samotné realizaci příštích prázdninových akcí, můžeme se opět všichni těšit na nová setkání a zážitky v prostředí, které mnohým z nás již přirostlo k srdci.

Jitka Bečičková

Podzimní prázdniny v Cizkrajově

Stejně jako v loňském roce nabídlo i letos naše farní společenství možnost prožít několik podzimních dnů na konci měsíce října na faře v Cizkrajově. Toto setkání farníků se uskutečnilo 25.-28. října. Otec Pavel velmi ochotně přijal nabídku, zda by toto setkání mohl obohatit svým duchovním přínosem. Měl sice možnost pobýt s námi jen páteční večer a celou sobotu, ale právě tento čas nám cele věnoval a připravil potravu pro naše duše. Téma této duchovní obnovy bylo prosté - "MOJŽÍŠ". Aby se dospělí mohli nerušeně ponořit do duchovního bohatství Starého zákona, vyrazily děti na celodenní výlet naplněný bohatým programem.

Díky typicky podzimnímu počasí jsme více času strávili za zdmi fary, ale našel se i čas na procházky okolní přírodou, krásně vybarveným podzimním lesem. Šednoucí hladiny okolních rybníků měly také své kouzlo. Společné večerní posezení s písničkami a příběhy z našeho všedního života umocnilo prožitky celého dne.

Myslím, že tyto společně prožité chvíle dokáží naplnit a obohatit všechny, kdo měli tu možnost zúčastnit se v Cizkrajově letošní duchovní obnovy.

Děkuji Bohu za všechny, s kterými jsem měl možnost strávit společně tyto dny.

Karel Vecheta

Jak můžeme pomoci

Poslední dobou občas čteme v novinách o dětech, které vyrůstají bez svých rodičů. Často se také dozvídáme o různých dobročinných akcích na pomoc těmto dětem. Možná si mnozí z nás kladou otázku: "Můžeme i my nějak pomoci?" I v naší farnosti jsou lidé, kteří se zapojili do akce "Adopce na dálku". Pojďme se však zamyslet nad tím, jak můžeme pomoci dětem z České republiky, které nemají svou rodinu a z nejrůznějších důvodů musí vyrůstat v dětských domovech.

Nejnáročnější, ale ne jedinou možností je přijmout do své vlastní rodiny dítě z domova. V podstatě existují dvě formy náhradní rodinné péče - adopce (osvojení) a pěstounská péče. Nejprve k té první - adopci. Ta se týká zejména dětí zcela malých, asi do tří let věku, zpravidla bílého etnika. Těchto dětí se rodiče nejčastěji zříkají vzápětí po porodu a sami souhlasí s tím, aby jejich dítě bylo osvojeno. Nebo rodiče nechají své dítě v ústavu a žádným způsobem se o ně dále nezajímají. Takovému dítěti je pak vyhledána nová rodina. Děje se tak bez účasti biologických rodičů, ti se nedozví, do které rodiny bude dítě svěřeno. Osvojitelská rodina je z hlediska právního totožná s rodinou biologickou - dítě má příjmení svých rodičů - osvojitelů, jejich jména jsou v rodném listě a práva a povinnosti mezi rodiči a dítětem jsou stejné, jako by se dítě v rodině narodilo.

Ovšem dětí, které mohou být osvojeny, je velmi málo. Nenechme se zmást často opakovaným tvrzením, že kojenecké ústavy a dětské domovy jsou plné takových

děti. Tato zařízení už v poslední době našťěstí nejsou plná. A děti v nich umístěné většinou nemohou být osvojeny. Mohou to být děti vážně zdravotně postižené, děti odlišného etnika nebo děti, jejichž rodiče nedali s osvojením souhlas.

U takových dětí připadá do úvahy pěstounská péče. Tato forma náhradní rodinné péče je v mnoha ohledech náročnější, než je tomu u osvojení. Pěstouni nemají práva a povinnosti jako biologičtí rodiče. Dítě je jim v podstatě svěřeno do výchovy a přitom rodiče dítěte zpravidla vědí, kde jejich dítě je, mohou je navštěvovat (ve skutečnosti se tak stává spíše výjimečně) a mají zachována některá práva. Stručně řečeno zůstávají zákonnými zástupci dítěte a jejich podpisu je třeba například na žádosti o vydání cestovního pasu pro dítě, na přihlášku na střední školu apod. Navíc děti, které jsou svěřovány do pěstounské péče, jsou často děti starší a tím pádem i životem více poznamenané, problematické a jejich výchova bývá náročnější než u dětí, které jsou v raném věku osvojeny. Ze všech těchto důvodů se pro mnoho z nich rodina nikdy nenajde.

Ovšem jak je uvedeno na začátku, přijmout do vlastní rodiny dítě z dětského domova není jediná možnost, jak těmto dětem pomoci. V posledních letech bylo v České republice založeno několik sdružení, ve kterých se setkávají pěstouni a osvojitelé, vyměňují si své zkušenosti a snaží se pomáhat sobě navzájem. Na naši farnost se s nabídkou spolupráce obrátilo Sdružení pěstounských rodin. Toto sdružení, jehož činnost podporuje i

brněnský biskup Vojtěch Cikrle, založili před sedmi lety manželé Opatřilovi, kteří sami vychovávají děti v pěstounské péči. Sdružení pořádá nejrůznější akce pro pěstounské i jiné rodiny - společné dovolené, výlety, zájmové kroužky pro děti apod. Snaží se pomáhat pěstounským rodinám i jiným způsobem - například s ubytováním pro rodinu, která přijala do péče více dětí. Sdružení pěstounských rodin sídlí v Brně a snaží se také touto formou najít spolupracovníky po celé naší republice. Pokud byste měli zájem o bližší informace o činnosti Sdružení pěstounských rodin nebo o náhradní rodinné péči vůbec, obraťte se na manžele Jiřího a Markétu Zelinkovy.

tel. 546 210 201

m.zelinkova@centrum.cz

j.zelinka@centrum.cz.

V předsíni kostela bude k dispozici letáky s informacemi o Sdružení pěstounských rodin a také několik výtisků časopisu Průvodce náhradní rodinnou péčí, který Sdružení vydává. Větší množství časopisů se nám zatím nepodařilo zajistit, a proto vás prosíme, abyste si časopis pouze zapůjčili a po přečtení jej vrátili, aby se s ním mohli seznámit všichni zájemci. Informace můžete získat i na internetové adrese www.pestouni.cz nebo na telefonních číslech 543 249 142, 543 331 718. Také můžete činnost Sdružení podpořit finančně, a to příspěvkem na konto 11 27 48 02 37/0100 u KB Brno-venkov. Děkujeme za jakoukoliv formu pomoci a podpory Sdružení pěstounských rodin.

Jiří a Markéta
Zelinkovi

